

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201516
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201516.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci navrhovateľa: P. P., narodeného XX.XX.XXXX, štátneho príslušníka Indickej republiky, v krajine pôvodu naposledy bytom: F., aktuálne s miestom pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Vargovou, advokátkou so sídlom Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava so sídlom Paulínska 13, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu Č.p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV zo dňa 26.8.2015 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/85/2015-47 zo dňa 25. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/85/2015-47 zo dňa 25. septembra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie Č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV zo dňa 26.08.2015, ktorým odporca rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, do 326.2.2016 a navrhovateľ bol ponechaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA9-17/2015-AV (pôvodne č. p.: PPZ-HCP-BA9-49/2015-AV). Z jeho obsahu o. i. vyplýva, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta 1T 27/09 z 22.04.2009 odsúdený za spáchanie zločinu prevádzačstva k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 10 mesiacov a k trestu vyhostenia na dobu 10 rokov. Z výkonu

trestu odňatia slobody bol podmienenčne prepustený 26.08.2014. V priebehu svojho výsluchu pred odporcom (26.08.2014) mu bolo oznámené začatie konania vo veci zaistenia, o.i. uviedol, že o azyl požiadal len na Slovensku a to v roku 2005.

Právoplatným rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-49-014/2014-AV z 26.08.2014 (toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č. k. 12Sp/74/2014-26 z 30.09.2014, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sža/43/2014 z 18.11.2014) bol navrhovateľ zaistený v ÚPZC z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na dobu do 26.02.2015.

Odporca následne svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-060/2015-AV z 26.02.2015 predĺžil dobu zaistenia do 26.08.2015. O podanom odvolaní voči nemu rozhodol krajský súd rozsudkom z 01.04.2015, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sža/26/2015 z 26.05.2015 zmenený, napadnuté rozhodnutie odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-060/2015-AV z 26.02.2015 bolo zrušené, vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie, nebolo nariadené prepustenie navrhovateľa zo zaistenia. Odporca svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-081/2015-AV z 23.04.2015 právoplatne rozhodol o tom, že účel zaistenia navrhovateľa trvá - v odôvodnení tohto rozhodnutia sa o. i. uvádza, že miestna polícia v Indii potvrdila, že „... údaje osoby: P. P., bytom N. sú správne“. Odporca svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-104/2015-AV zo 14.08.2015 predĺžil dobu zaistenia navrhovateľa do 26.08.2015. (Ako to je známe súdu o odvolaní voči tomuto rozhodnutiu rozhodol tunajší súd rozsudkom č. k. 9Sp/84/2015 z 18.09.2015 tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.)

Navrhovateľ bol v priebehu celého konania o jeho zaistení opakovane odporcom vypočutý, osobitne sa vyjadroval opakovane aj k meritu veci:

priebehu výsluchu z 26.08.2014 o. i. uviedol, že na Slovensko pricestoval v roku 2004 (!), v roku 2005 tu neúspešne požiadal o azyl. S priateľkou, s ktorou čakal dieťa, žil do času, kedy „bol za prevádzkačstvo v roku 2009 zatvorený“.

priebehu výsluchu z 25.02.2015 o. i. uviedol, že vie, že NCD mu ZÚI vydá až po potvrdení jeho totožnosti, že sa chce vrátiť do krajiny svojho pôvodu, že pri návšteve ZÚI (po jeho zaistení) mu bolo oznámené, že tento úrad urobí všetko pre vydanie NCD.

priebehu výsluchu z 12.08.2015 o. i. uviedol, že peniaze bude mať, ale až potom, ako bude zo zaistenia prepustený. Peniaze má ušetrené (5000 - 6000 eur), má ich však u kamaráta v Rakúsku, že v decembri 2014, v marci a v júli synovi posielal 100 eur, že ubytovanie má zabezpečené u p. V. F., že v decembri 2014 ho navštívila p. I. D. a syn B.. Tiež uviedol, že požiadal o obnovu svojho (trestného) konania.

priebehu výsluchu z 26.08.2015 o. i. uviedol, že ubytovanie má zabezpečené u p. V. F. v P..

Ako to vyplýva z obsahu spisu, bývalá priateľka navrhovateľka sa volá I. D., ktorá bola v konaní opakovane vypočutá:

Ako to vyplýva z obsahu jej výsluchu, konaného 09.09.2014, s navrhovateľom žila od roku 2003 do roku 2007, má s ním syna mal. B., ktorý však v rodnom liste ako otec nie je zapísaný. Od roku 2007 navrhovateľa nevidela. Uviedla, že keď bol navrhovateľ vo výkone trestu, písal jej listy, teraz keď je v zaistení, volajú si každý deň. V ďalšom uviedla, že od roku 2007 (kedy sa s navrhovateľom rozišli) na maloletého syna B. navrhovateľ neprispieval, iba mu posielal pohľadnice. V priebehu výkonu trestu odňatia slobody navrhovateľa nenavštívila ani raz.

Ako to vyplýva z obsahu jej výsluchu konaného 11.11.2014, o. i. uviedla, že aktuálne si s navrhovateľom telefonuje cca 3x za týždeň, s navrhovateľom žila v období rokov 2004 - 2006. V prípade prepustenia navrhovateľa (zo zaistenia) s ním neplánuje spoločný život, nechce s ním byť v žiadnom vzťahu, nakoľko má nového priateľa p. V. F., s ktorým má dcéru mal. B. D.. Pred nástupom trestu odňatia slobody, keď spolu žili v spoločnej domácnosti, navrhovateľ prispieval na domácnosť 2 roky. Od roku 2006 neprispieval žiadnou sumou. Tiež sa vyjadrila, že ak by bol navrhovateľ zo zaistenia prepustený, nemá sa o neho ako postarať, ani finančne a ani hmotne, nebude ho v žiadnom prípade podporovať a ani mu neposkytne ubytovanie.

Ako to vyplýva z obsahu jej ďalšieho výsluchu konaného 19.03.2015, navrhovateľ je jej bývalým priateľom, od jeho zaistenia je iba v telefonickom kontakte, neplánuje s ním žiť, lebo má nového priateľa (p. V. F.). Nechce, aby s nimi navrhovateľ žil, iba aby finančne prispieval na mal. B..

Ako to vyplýva z úradného záznamu o telefonickom rozhovore odporcu s p. I. D., táto odporcovi uviedla, že navrhovateľ niekoľkokrát poslal synovi 40 - 100 eur, tiež aj hračky. Naposledy ho navštívila v decembri 2014. Aktuálne má vzťah s p. V., že testy DNA na určenie otcovstva vykonané neboli,

nakoľko otcovstvo už bolo určené. O spoločnom živote s navrhovateľom nerozmýšľala.

Pán V. F. vo svojej výpovedi z 18.03.2015 o. i. vypovedal, že navrhovateľovi je ochotný poskytnúť ubytovanie (na U.) len preto, lebo navrhovateľ chce uznať otcovstvo k dieťaťu (mal. B.) a že ubytovanie si (navrhovateľ) odrobí na „prerábke“ domu.

V spise odporcu sa nachádzajú doklady podpísané navrhovateľom a datované 23.02.2015: 1. „Government of India - Application form for indíán passport at an indíán mission“, 2. „Personál particulars form“, z obsahu ktorých je zjavné, že údaje v nich uvedené sú diametrálne rozdielne, a to v časti mena navrhovateľa, dátumu a miesta jeho narodenia, mena jeho otca a matky.

V spise odporcu sa nachádzajú viaceré záznamy ÚPZC (policajného útvaru, ktorý priamo vykonáva úkony smerujúce k zabezpečeniu vydania NCD a následne k faktickej realizácii vyhostenia) o vykonaných úkonoch vo vzťahu k ZÚI, smerujúcich k zabezpečeniu vydania NCD. Z ich obsahu je zrejmé, že tieto úkony (osobné návštevy ZÚI, telefonické kontakty, návšteva konzula v ÚPZC) boli vykonané napr.: osobné návštevy ZÚI (05.09.2014, 16.10.2014, 24.02.2015, 03.03.2015, 16.03.2015, 19.03.2015, 28.04.2015), opakované telefonické kontakty, návšteva konzula na ÚPZC 10.04.2015, 23.05.2015. Ako to vyplýva z obsahu uvedených záznamov, ZÚI je pripravený navrhovateľovi vydať NCD potom, ako bude týmto úradom overená totožnosť navrhovateľa a jeho štátna príslušnosť.

Z relácie Národnej ústredne Interpolu Bratislava z 18.11.2008 je zrejmé, že vo veci navrhovateľa bola lustrácia odtlačkov prstov za účelom zistenia kriminálnych informácií negatívna.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci (na pojednávaní zástupkyňa navrhovateľa spresnila, že tento dôvod spočíva v tom, že odporca nezisťoval na ZÚI či NCD vôbec vydá, resp. či môže byť vydaný, že odporca vo veci vydania NCD kontaktuje iba ÚPZC a tiež, že nedostatočne zisťoval vzťah navrhovateľa a maloletého B.); krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Uviedol, že ÚPZC je samostatnou organizačnou zložkou Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru, ktorá vykonáva umiestnenie a zaistenie cudzincov na základe vydaných rozhodnutí v zmysle zákona o pobyte cudzincov, zabezpečuje činnosti spojené s prípravou a výkonom vyhostovania. Ide o útvar, ktorý o. i. disponuje špecializovaným pracoviskom, úlohou ktorého je aj zabezpečovanie kontaktu so zastupiteľskými orgánmi krajín, do ktorých majú byť zaistení vyhostení s cieľom vydania o. i. aj náhradných cestovných dokladov v prípade, ak nimi zaistené osoby nedisponujú. Ako to je zjavné z obsahu administratívneho spisu odporcu. S poukazom na uvedené preto odporca správne kontaktoval ÚPZC s cieľom zisťovať stav vybavovania vydania NCD navrhovateľovi. Z obsahu spisu je zrejmé, že ÚPZC vynakladalo počas celej doterajšej doby zaistenia navrhovateľa dostatočnú iniciatívu voči ZÚI, aby k vydaniu NCD došlo v čo možno najkratšom čase. Ako to však vyplýva z opakovaných stanovísk ZÚI, tento úrad nikdy neuviedol, že navrhovateľovi NCD nevydá - práve naopak, opakovane uvádzal, že po overení údajov navrhovateľa a potvrdení jeho štátnej príslušnosti NCD bude vydaný. Súd poznamenáva, že z jeho rozhodovacej praxe mu je známe, že ÚPZC koná vo všetkých prípadoch aj vo vzťahu k zastupiteľským úradom tak, aby došlo v realizácii vyhostenia v čo najkratšom čase.

Navrhovateľ tiež poukázal na jeho údajnú nevyhostiteľnosť, teda že účel zaistenia neexistuje. Takéto jeho tvrdenie podľa krajského súdu nie je ničím odôvodnené. ZÚI nikdy neprezentoval, že navrhovateľovi NCD nevydá - práve naopak. Skutočnosť, že jeho vydanie podmienil overením totožnosti a štátnej príslušnosti navrhovateľa, ako aj jeho stotožnenie je legitímnou požiadavkou. Fakt, že tieto overovania stále trvajú však zjavne nespôsobil tento úrad krajiny pôvodu navrhovateľa, ale sám navrhovateľ, ako to bude následne odôvodnené.

Podľa krajského súdu nie je pravdivé ani tvrdenie navrhovateľa, že nezisťoval vzťah navrhovateľa a maloletého B. K otázke tohto vzťahu bol opakovane vypočutý sám navrhovateľ, matka mal. B. p. I. D. a aj aktuálny priateľ p. D. p. V. F.. Závery, ku ktorým odporca v tejto súvislosti dospel a ktoré prezentoval v odôvodnení svojho rozhodnutia sú podľa názoru súdu dôvodné a logické.

Krajský súd poznamenal, že odporca vykonal všetky potrebné (a aj dostupné) úkony k zisteniu stavu veci: opakovane vypočul navrhovateľa a svedkov k okolnostiam, rozhodným pre objektívne a dostatočné zistenie stavu veci, podobne ako zisťoval stav vybavovania NCD pre navrhovateľa.

K námietke existencie vady rozhodnutia, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia (na pojednávaní zástupkyňa navrhovateľa spresnila, že tento dôvod spočíva v neefektívite úkonov, vykonaných odporcom); krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. ÚPZC je odborným útvarom, ktorého úlohou je o. i. zabezpečiť prípravu a samotnú faktickú realizáciu výkonu vyhostenia.

Navrhovateľ nedisponuje žiadnym preukazom svojej totožnosti a ani žiadnymi inými dokladmi, ktorými by svoju totožnosť vedel preukázať. Dokonca - ako to uviedol pred konajúcim sudcom na pojednávaní - v minulosti disponoval dvomi odlišnými cestovnými dokladmi. Sám tiež uviedol že mu je známe, že vydanie NCD trvá dlho a že k jeho vydaniu je potrebné predložiť potrebné doklady, ktorými však nedisponuje. Elementárnym predpokladom faktického vyhostenia je existencia platného, či náhradného cestovného dokladu (cestovného pasu). Takýto cestovný doklad však vydáva iba príslušný úrad krajiny pôvodu vyhostovanej osoby - v danom prípade ZÚI. Odporca za účelom zistenia stavu vydania NCD opakovane kontaktoval ÚPZC, ktorý - ako vyplýva z obsahu spisu odporcu - vykonával náležité kroky k jeho vydaniu. Je však potrebné poukázať na skutočnosť, že ani odporca a ani ÚPZC nemajú faktickú možnosť donútiť tento zastupiteľský úrad k tomu, aby NCD navrhovateľovi vydal bez splnenia podmienok, stanovených Indiou pre vydanie NCD - zjavne bez overenia totožnosti a štátnej príslušnosti navrhovateľa, resp. bez toho, aby bola osoba navrhovateľa stotožnená s osobou P. P. Koniec - koncov ani navrhovateľ nezrejmil, aké efektívne kroky, smerujúce k vydaniu NCD pre navrhovateľa odporca (resp. ÚPZC) mal, či mohol vykonať.

K námietke rozporu obsahu rozhodnutia s obsahom spisu krajský súd uviedol, že nie je nedôvodná, nakoľko súd takýto rozpor nezistil.

K tvrdeniu navrhovateľa, podľa ktorého zaistenie možno aplikovať v prípadoch ustanovených zákonom, kedy je súčasne preukázané, že iná možnosť neexistuje - takouto možnosťou je napr. zrejma a preukázaná nebezpečnosť osoby pre spoločnosť alebo prípad, kedy síce nebezpečnosť zaistenej osoby nie je preukázaná, ale nemá prostriedky alebo možnosti preto, aby si sama dokázala existovať v spoločnosti:

Týmto tvrdením si sám navrhovateľ v podstate protirečí, nakoľko odsúdenie navrhovateľa za spáchaný zločin prevádzachstva svedčí bez akýchkoľvek pochybností o jeho nebezpečnosti pre spoločnosť. Prevádzachstvo je aj podľa názoru krajského súdu závažným zločinom, nakoľko jeho páchatel' nehanebným spôsobom profituje na biede, či utrpení ľudí.

K tvrdeniu navrhovateľa, že zo spisu nevyplýva, že by ZÚI bol pripravený vydať navrhovateľovi NCD, pričom totožnosť osoby navrhovateľa bola overená už 19.03.2015 Národnou ústredňou Interpol, ako to vyplýva z rozhodnutia odporcu č. p.. PPZ-HCP-BA9-17-081/2015-AV z 23.04.2015 a že navrhovateľ je nevyhostiteľnou osobou, nakoľko ZÚI disponuje už šesť mesiacov informáciami o totožnosti navrhovateľa: krajský súd uviedol, že zo žiadneho z dokladov založených v spise odporcu a ani zo žiadneho zaznamenaného stanoviska odporcu (podobne ako ani z mailovej odpovede atase ZÚI predloženého navrhovateľom na pojednávaní) nevyplýva, že by ZÚI nechcel vydať navrhovateľovi NCD. Práve naopak - zo všetkých vyjadrení ZÚI, včítane spomenutého stanoviska atase ZÚI z 23.09.2015 jednoznačne vyplýva, že tento úrad chce NCD vydať, avšak po splnení potrebných náležitostí, teda po overení totožnosti a štátnej príslušnosti navrhovateľa.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na skutočnosť, že stav, kedy vydanie NCD objektívne vyžaduje značný časový priestor nezapríčinil nikto iný ako navrhovateľ. A to jednak tým, že od navrhovateľom prezentovanej straty jeho cestovného dokladu (rok 1995) si vydanie NCD nevybavil a jednak tým, že v priebehu prípravy realizácie trestu vyhostenia (v priebehu svojho zaistenia) preukázateľne nespolupracoval s odporcom (s ÚPZC). Spočiatku, čo ani navrhovateľ nenamieta, odmietal vyplniť potrebné žiadosti. Ako to vyplýva zo stanoviska ZÚI po návšteve tohto úradu 16.10.2014 aj následne vyplnený osobný dotazník bol navrhovateľom vyplnený nedostatočne. Navrhovateľ 23.02.2015 vyplnil dva dokumenty, na základe ktorých malo dôjsť k overovaniu totožnosti navrhovateľa a jeho štátnej príslušnosti. I keď bez akýchkoľvek pochybností obidva tieto doklady vyplnil v ten istý deň sám navrhovateľ a aj ich podpísal (a to i napriek prednesu navrhovateľa, ktorý sa na pojednávaní snažil spochybniť relevantnosť jedného z nich), údaje v nich uvedené sa diametrálne odlišujú v mene navrhovateľa, dátumu a miesta jeho narodenia, mena jeho otca a matky. Takýto prístup navrhovateľa k poskytnutiu svojich osobných údajov, potrebných k overeniu jeho totožnosti, štátnej príslušnosti a k stotožneniu jeho osoby s osobou (osobami) uvedenou na týchto dotazníkoch nie je možné vyhodnotiť inak ako tak, že navrhovateľ neposkytol náležitú súčinnosť, potrebnú k vydaniu NCD - teda že navrhovateľ nespolupracoval pri procese vydania NCD! Pokiaľ navrhovateľ v podanom návrhu poukazuje na časť odôvodnenia rozhodnutia odporcu z 23.04.2015 (podľa ktorej: „... údaje osoby: P. P., bytom N. sú správne“) je potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že vydaniu NCD predchádza náležité zisťovanie vydávajúceho orgánu, ktorým je ZÚI a nie odporca, či ÚPZC. Preto ak ZÚI požaduje

k vydaniu NCD kladný výsledok vlastného overovania osoby navrhovateľa, takémuto jeho postupu nie je možné oponovať.

K tvrdeniu navrhovateľa, podľa ktorého namieta pravdivosť výroku odporcu o existencii rizika útoku, keďže navrhovateľ nespôlupracuje, ktorú námietku možno subsumovať pod dôvod rozporu rozhodnutia so spisom krajský súd uviedol, že keďže toto konštatovanie odporcu je v podstate jeho správnu úvahou, nie je podľa krajského súdu možné ustáliť, že ide o rozpor so spisom. Je však potrebné skonštatovať, že navrhovateľ pred odporcom skutočne nikdy neprezentoval úmysel, prezentovaný odporcom.

Avšak tento nedostatok tvrdenia odporcu na napadnuté rozhodnutie nemalo vplyv, nakoľko navrhovateľ nedisponuje žiadnym dokladom, ktorý by ho oprávňoval k pobytu na slovenskom území a ktorého dispozíciu vyžaduje tak zákon o pobyte cudzincov, resp. Kódex schengenských hraníc. Teda v zmysle platnej právnej úpravy nie je možné povoliť mu voľne sa pohybovať po území Slovenska.

Taktiež v danom prípade nie je možné uplatniť ani miernejšie donucovacie prostriedky (v zmysle ust. Článku 15 Návratovej smernice) a to z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal disponovanie finančnými prostriedkami. Jeho tvrdenie, podľa ktorého má u kamaráta v Rakúsku uložené peniaze nie je možné považovať za preukázanie disponovania finančnou hotovosťou. Pokiaľ ide o prehlásenie p. V., podľa ktorého navrhovateľovi poskytne ubytovanie, krajský súd poukázal na skutočnosť, že toto poskytnutie ubytovania podmienil tým, že ubytovanie si (navrhovateľ) odrobí na „prerábke“ domu. Teda ak by navrhovateľ odmietol pracovať na „prerábke“ domu, zabezpečenie ubytovania by fakticky zaniklo. Navyše, nakoľko navrhovateľ nedisponuje financiami, ostávali nepokryté jeho iné náklady, spojené s jeho ev. pobytom (napr. zdravotnícka starostlivosť, strava, ošatenie, cestovné a pod.).

S poukazom na uvedené aj keby v prípade navrhovateľa skutočne nebolo preukázané nebezpečenie jeho skrývania sa či útoku, aplikácia miernejších donucovacích prostriedkov (v zmysle ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov) je vylúčená.

Navrhovateľ tiež dôvodil, že má možnosť získať minimálne tolerovaný pobyt na slovenskom území.

K tomuto tvrdeniu krajský súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ o takýto druh pobytu nepožiadaval. Navyše ak by oň aj požiadaval, podľa názoru krajského súdu, by mu nemohol byť udelený, nakoľko by (vzhľadom na svoju kriminálnu minulosť) nemohol predložiť doklad o svojej bezúhonnosti (§ 59 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov), ktorá skutočnosť zo zákona (§ 59 ods. 12 písm. d) zákona o pobyte cudzincov) spôsobuje zamietnutie prípadne podanej žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu.

Pretože námietky vznesené navrhovateľom voči rozhodnutiu odporcu neboli s poukazom na vyššie uvedené dôvodné a pretože účel jeho zaistenia, resp. predĺženia zaistenia, spočívajúci v príprave (zabezpečenie NCD) a výkone trestu vyhostenia navrhovateľa (rozsudok Okresného súdu Galanta 1T 27/09 z 22.04.2009) stále trvá, krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

II.

Odvoly nájmetky navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že opravným prostriedkom doručeným na krajský súd sa navrhovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia odporcu a to z dôvodov, že

správny orgán nedostatočne zistil skutkový stav veci

rozhodnutie je vydané v rozpore s obsahom spisu

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Podstata námietok voči zákonnosti rozhodnutia policajného orgánu spočívala predovšetkým v nasledovných skutočnostiach:

V súčasnosti neexistuje účel zaistenia; účelom zaistenia je/má byť vyhostenie navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, pričom je zrejmé, že sa vyhostenie nepodarí zrealizovať,

Navrhovateľ má podporu svojich blízkych a rodiny v prípade jeho pobytu mimo zaistenia

Navrhovateľova totožnosť je overená, preto namietame dôvod, ktorý uvádza odporca - nespôlupracu pri overovaní totožnosti

V konaní o predĺžení lehoty zaistenia je odporca povinný poznať riadne dôvody, pre ktoré bola osoba zaistená; toto sa v prípade navrhovateľa nestalo.

Navrhovateľ poukázal na to, že ide o ďalšie predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa s tým, že týmto rozhodnutím určená lehota trvania zaistenia je maximálna, akú pripúšťa zákon o pobyte cudzincov. Pokiaľ sa trest vyhostenia nepodarí vykonať ani v tejto lehote, bude musieť byť navrhovateľ prepustený zo zaistenia bez ohľadu na to, či bude alebo nebude disponovať cestovným dokladom, resp. bude alebo nebude môcť vycestovať do krajiny jeho pôvodu.

Správnosť rozsudku prvostupňového súdu namieta z dôvodu: že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

K nesprávnemu právnemu posúdeniu prípadu (resp. inej vade konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) uviedol, že obsahom rozsudku prvostupňového súdu je niekoľko záverov, ktoré sú v rozpore s platnou právnou úpravou, pričom má za to, že práve takýto nesprávny výklad zákona mohol mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, keďže mohol viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam súdu ohľadom primeranosti a nevyhnutnosti zaistenia navrhovateľa. V zmysle článku 15 návratovej smernice (2008/115/ES), ods. 1, 3 a 4:

1. Pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť Iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď: a) existuje riziko úteku, alebo

b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu.

3. V každom prípade sa zaistenie preskúma v primeraných lehotách buď na žiadosť dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo ex offo. V prípade predĺženia lehoty zaistenia na preskúmanie dohliada súdny orgán,

4, Zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

Krajský súd vo svojom rozsudku na str. 12 konštatuje na rozdiel od odporcu, že navrhovateľ skutočne pred odporcom nikdy neprezentoval svoj úmysel utiecť. V ďalšom texte však konštatuje, že tento nedostatok tvrdenia odporcu by však na napadnuté rozhodnutie nemalo vplyv, nakoľko navrhovateľ nedisponuje žiadnym dokladom, ktorý by ho oprávňoval k pobytu na slovenskom území a ktorého dispozíciu vyžaduje tak zákon o pobyte cudzincov, resp. Kódex schengenských hraníc. Teda v zmysle platnej právnej úpravy nie je možné voľne sa pohybovať po území Slovenska. Popiera tak dôležitosť splnenia podmienky existencie rizika úteku pre prípustnosť zaistenia.

Podľa názoru krajského súdu, teda každý, kto nedisponuje platným titulom oprávňujúcim ho k pobytu na území Slovenskej republiky, má byť automaticky zaistený.

Navrhovateľ poukázal na absolútne nepochopenie inštitútu zaistenia; automatické zaistovanie každého bez právneho titulu na pobyt na území Slovenska nemá oporu ani v slovenskej právnej úprave, ani v európskej legislatíve. Ani samotné policajné orgány nepristupujú automaticky k zaistovaniu každého, kto nedisponuje platným oprávnením na pobyt. Zaistenie má byť vždy krajným opatrením, ktoré nastupuje po splnení zákonných predpokladov do úvahy iba v prípade, ak iné opatrenie nemožno využiť, samozrejme, pri existencii účelu zaistenia.

Krajský súd toto svoje tvrdenie opiera ďalej o svoje úvahy ohľadom nemožnosti získania legálneho pobytu na území Slovenska (str. 13 napadnutého rozsudku). Ohľadom tolerovaného pobytu krajský súd uvádza: K tomuto tvrdeniu je potrebné poukázať na skutočnosť, že navrhovateľ o takýto druh pobytu nepožiadaval. Naviac, ak by oň aj požiadaval, podľa názoru súdu by mu nemohol byť udelený, nakoľko by (vzhľadom na svoju kriminálnu minulosť) nemohol predložiť doklad o svojej bezúhonnosti (§59 ods. 3 o pobyte cudzincov), ktorá skutočnosť zo zákona (§ 59 ods. 12 písm. d) zákona o pobyte cudzincov) spôsobuje zamietnutie prípadne podanej žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu.

Na tomto mieste je podľa navrhovateľa nevyhnutné polemizovať s tým, či krajský súd postupoval v súlade so zásadou „iura novit curia“, keďže tieto jeho tvrdenia uvádzané v rozsudku sú v rozpore so samotnou textáciou zákona o pobyte cudzincov. Pokiaľ skutočne mal za to, že zákon o pobyte cudzincov nepozná spôsob riešenia „evidencie“ či legalizácie pobytu cudzinca, v pozícii v akej sa nachádza navrhovateľ, toto skutočne mohlo prispieť k tomu, že súd „odobrí“ konanie odporcu ako

zákonne a správne.

Krajský súd sa však mýli, a to hneď v obidvoch výrokoch: Podotýka, že navrhovateľ o udelenie tolerovaného pobytu nepožiadaval. K uvedenému uviedol, že navrhovateľ je v zaistení. V zmysle § 59 ods. 2 druhá veta: Policajný útvar žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 neprijme ani vtedy, ak je štátny príslušník tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení, ak je zaistený podľa § 88 alebo ak podal na policajnom útvere žiadosť o udelenie prechodného pobytu a zároveň je držiteľom schengenského víza. Súčasne, podľa § 58 ods. 1 písm. b) Policajný útvar udelí tolerovaný pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ak nie je dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 59 ods. 12 písm. b) ak jeho vycestovanie nie je možné a jeho zaistenie nie je účelné.

Navrhovateľ teda, aj keby sa akokoľvek snažil alebo chcel požiadať o tolerovaný pobyt, nemá tak ako urobiť, nakoľko je v zaistení, pričom policajný orgán by v takomto prípade žiadosť neprijal. Navrhovateľ za súčasnej situácie (v prípade, keby nebol zaistený, a súčasne, keď ešte nie je ako otec zapísaný v rodnom liste dieťaťa a jeho priateľka nie je jeho oficiálnou manželkou) má možnosť získať iba jeden druh pobytu, a to tolerovaný pobyt podľa § 58 ods. 1 písm. b). O tento nemohol počas svojho zaistenia požiadať, preto požiadavka súdu na takýto postup je nelegitímna.

Rovnako sa podľa navrhovateľa prvostupňový súd mýli v otázke bezúhonnosti navrhovateľa ako podmienke na udelenie tolerovaného pobytu ako riešenia jeho situácie; závery súdu sú v rozpore so zákonom pobyte cudzincov. Pre účely tolerovaného pobytu nie je potrebné preukazovať bezúhonnosť, ako sa mylne domnieva súd. Takáto podmienka v prípade tolerovaného pobytu prichádza do úvahy v prípade, ak ide o tolerovaný pobyt za účelom rešpektovania rodinného a súkromného života - súd opiera toto tvrdenie o § 59 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorý sa však na prípad navrhovateľa vôbec nevzťahuje, v uvedenom paragrafe ide výlučne o tolerovaný pobyt z dôvodu rešpektovania rodinného a súkromného života, k čomu však navrhovateľ nemá za súčasnej situácie prístup. Navrhovateľ by mohol, tak ako je to uvedené vyššie, po prepustení žiadať výlučne o tolerovaný pobyt z dôvodu, že jeho vycestovanie nie je možné a jeho zaistenie nie je účelné. Krajský súd vychádza z úplne mylného právneho statusu a právnych možností navrhovateľa, na tomto základe potom odvodzuje nesprávne závery, ktoré vedú k nezákonnosti rozhodnutia.

K nesprávnym skutkovým zisteniam

Prvostupňový súd sa stotožnil so závermi odporcu, podľa ktorého tento vykonáva efektívne a dostatočne všetky úkony smerujúce k tomu, aby sa realizoval účel zaistenia, ktorým je výkon trestu vyhostenia. Nakoľko neefektivita tohto postupu bola jednou z námietok navrhovateľa, prvostupňový súd uvádza, že koniec - koncov ani navrhovateľ neozrejmil, aké efektívne kroky, smerujúce k vydaniu NCD pre navrhovateľa odporcu (resp. ÚPZC mal či mohol vykonať. Podotkol, že navrhovateľovi neprislúcha usmerňovanie či už odporcu, alebo pracovníkov ÚPZC. V otázke dohľadu nad efektivitou činnosti pri výkone trestu vyhostenia poukázal na skutočnosť, že odporcu, ako správny orgán je ten, ktorý má povinnosť dohliadať na činnosť pracovníkov ÚPZC (na ovplyvňovanie výkonu činnosti týchto pracovníkov nemá navrhovateľ žiadne právne inštitúty a možnosti).

Z ustanovení § 90 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že odporcu v rámci plnenia si svojich povinností musí vždy a priebežne zvláštného podnetu skúmať, či trvá účel zaistenia. V prípade navrhovateľa teda, či pracovníci ÚPZC vykonávajú všetky úkony smerujúci k výkonu trestu vyhostenia. Toho súčasťou je aj zistenie, či účel zaistenia - teda vyhostenie, bude možné vykonať. Keďže na výkon trestu vyhostenia je potrebné vlastníctvo náhradného cestovného dokladu, je teda v prvom rade potrebné zistiť, či takýto doklad vie a môže zastupiteľský úrad získať. Z uvedeného vyplýva, že:

Nie je pravdou, že navrhovateľ je ten, ktorý by mal určovať, aké úkony malo ÚPZC, alebo správny orgán vykonať, ale je to povinnosťou odporcu (resp. pracovníkov ÚPZC)

Odporcu sa ani raz nedopytoval, či pracovníci ÚPZC zisťovali, či navrhovateľovi bude/alebo nebude za súčasných okolností (teda pri nevlastníctve starého identifikačného dokladu z krajiny pôvodu bez možnosti si takýto doklad na diaľku zaobstarať, keďže v krajine pôvodu nemá navrhovateľ už žiadnu rodinu a s nikým nie je v kontakte) vydaný náhradný cestovný doklad; z vyjadrení zastupiteľského úradu je možné sa dočítať jedine, a to, že musia „preveriť“ totožnosť navrhovateľa - keďže však preverujú bez akéhokoľvek posunu uvedenú skutočnosť už viac ako rok, bolo na mieste sa spýtať, čo viac alebo aké ďalšie úkony sú potrebné k tomu, aby k vydaniu náhradného cestovného dokladu vôbec mohlo prísť. Uvedené závery sú v príkrom rozpore s tvrdeniami odporcu vyjadrenými v rozhodnutí č. p. PPZ-HCP-BA9-17-Q81/2015-AV zo dňa 23.04.2015 (ktorým Národná ústredňa INTERPOL potvrdila totožnosť

navrhovateľa), ktorým odporca odôvodňoval trvanie účelu zaistenia s tým, že toto preverenie totožnosti predstavuje dôležitý krok smerujúci k vydaniu cestovného dokladu - navrhovateľ stále doklad nemá a nikto nevie, či mu za súčasných okolností bude niekedy vydaný.

To, či bude navrhovateľovi vydaný náhradný cestovný doklad, je podstatnou informáciou na posúdenie, či trvá účel zaistenia. Pre vydanie náhradného cestovného dokladu je podľa vyjadrenia zastupiteľského úradu Indie potrebné preverenie štátnej príslušnosti - tak, ako sme to napokon uvádzali na pojednávaní, kde sme dali prvostupňovému súdu k dispozícii vyjadrenie zastupiteľského úradu, v zmysle ktorého, tento vydá náhradný cestovný doklad („Emergency travel document“) po tom, čo preverí štátnu príslušnosť dotknutej osoby. Bolo preto na mieste, aby sa pracovníci ÚPZC dopytovali, akou cestou plánujú štátnu príslušnosť preverovať a či majú mechanizmy na preverenie štátnej príslušnosti konkrétne navrhovateľa (ktorý nedokáže zabezpečiť doklad z krajiny pôvodu). Pokiaľ tak neurobili, mal to byť práve odporca, ktorý sa v súlade s jeho revíznou povinnosťou mal zaujímať, či doklad bude vydaný, a teda účel zaistenia naplnený. Odporca však neurobil nič konkrétne, preverenie cez INTERPOL považoval za dostatočné odôvodňujúce posun vo veci a teda i trvanie účelu zaistenia. Viditeľne sa však mýlil - napokon aj prvostupňový súd konštatoval legitímnosť požiadavky vlastného preverenia totožnosti navrhovateľa zo strany štátnych úradov Indie. V tejto súvislosti však prvostupňový súd uvádza, že z odpovedí zastupiteľského úradu nevyplýva, že navrhovateľovi náhradný cestovný doklad vydaný nebude, ale naopak, že mu vydaný bude, a to po overení totožnosti a štátnej príslušnosti. Či, kedy a za akých okolností bude splnená táto podmienka pre vydanie náhradného cestovného dokladu sa však nikdy žiadny orgán nedopytoval, a súčasne to ani nekonštatoval zastupiteľský úrad. Má preto za to, že v konečnom dôsledku žiadny orgán, ani ÚPZC, ani odporca a napokon ani krajský súd tak ďaleko v skúmaní skutkového stavu nešiel a na podklade len niekoľkých (pri absencii podstatných informácií) dôkazov nesprávne zistili skutkový stav veci. Mám za to, že pokiaľ doposiaľ zastupiteľský úrad náhradný cestovný doklad nevydal, tento sa už vydať nepodarí a navrhovateľa sa tým pádom nepodarí vyhostiť. Neexistuje preto účel zaistenia a navrhovateľ by mal byť bezodkladne prepustený.

Má za to, že cestovný doklad navrhovateľovi ani vydaný nebude, a jediné, čo sa dosiahne opakovanými predĺžovaniami lehoty zaistenia navrhovateľa bude to, že navrhovateľ pobudne v ÚPZC Medveďov maximálnu prípustnú dobu a bude následne prepustený.

Tak, ako to vyplýva aj z judikatúry ESĽP, zaistenie nesmie byť nezákonné a arbitrárne.

ESĽP vo viacerých rozsudkoch uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočňovali s náležitou starostlivosťou (pozri napr. P. v Czech Republic, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25. januára 2005, Quinn v France st. č. 18580/91, rozsudok z 22. marca 1995, Djaiti v Bulgaria, st. č. 31206/05, rozsudok z 12. marca 2013), či z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia (pozri napr. Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5. augusta 1998). Presne toto je prípad navrhovateľa. Odporca nijako nepreveruje, či sa úkony vykonávajú s náležitou starostlivosťou. Doposiaľ sa nepodarilo zistiť ani skutočnosť, či za podmienok, aké sa vyskytujú u navrhovateľa, bude vôbec zastupiteľský úrad schopný vydať náhradný cestovný doklad.

Navrhovateľ namieta ďalej tvrdenia prvostupňového súdu o vine navrhovateľa na tom, že zastupiteľský úrad nemohol overiť doposiaľ jeho totožnosť. Totožnosť navrhovateľa je zistená a overená, a to Národnou ústredňou INTERPOL. Je preto zrejmé, že navrhovateľ neklamal, uviedol riadne údaje o svojej osobe a tieto sú aj podľa INTERPOL správne.

Dodal, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky syna, voči ktorému prebieha konanie o určení otcovstva súhlasným vyhlásením pred súdom k maloletému B. D., nar. XX.XX.XXXX na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 210C/385/2015. Touto námietkou preukazoval existenciu rodinného života navrhovateľa a jeho partnerky a syna.

Má za to, že zaistenie nie je zákonné, a to predovšetkým z nasledovných dôvodov: Zaistenie nespĺňa požiadavky stanovené návratovou smernicou v jej čl. 15 ods. 1, konkrétne požiadavku existencie rizika úteku (toto aj podľa názoru krajského súdu neexistuje), či bránenie procesu vrátenia.

Neexistuje účel zaistenia, nakoľko sa navrhovateľa nepodarí do krajiny jeho pôvodu vyhostiť, nakoľko mu zastupiteľský úrad nevydá náhradný cestovný doklad.

Má za to, že zaistenie navrhovateľa je nezákonné. Úkony, ktoré realizujú pracovníci ÚPZC Medveďov, ani odporca, nie sú efektívne, doposiaľ nedosiahli odpoveď ani na otázku, či sa podarí vôbec vybaviť náhradný cestovný doklad pre cudzinca. Cudziniec je v súčasnosti zaistený po dobu viac ako 14

mesiacov. Zaistenie je časovo obmedzené, po jeho uplynutí bude musieť byť navrhovateľ prepustený. Má za to, že to je presne prípad, ktorý bude v prípade navrhovateľa nasledovať.

Všetky tieto skutočnosti namietal v prvostupňovom konaní. Avšak krajský súd tieto s ohľadom na jeho nesprávne právne posúdenie týkajúce sa možnosti prípadnej legalizácie pobytu na území Slovenskej republiky prípad navrhovateľa zle právne posúdil a súčasne, pri skúmaní skutkového stavu sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré boli rozhodné pre správne rozhodnutie vo veci.

S ohľadom na uvedené žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne nariadi prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že sa plne pridrižiava svojho vydaného rozhodnutia o predĺžení zaistenia pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV zo dňa 26.08.2015, ako aj vyjadrenia k podaniu opravného prostriedku zo dňa 09.09.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-B A9-17-119/2015-AV a k vykonaným úkonom, zaevidovaným pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-123/2015-AV, zo dňa 16.09.2015, kde sa vyjadruje opakovane ku všetkým skutočnostiam ohľadne konania s účastníkom konania a k vydaniu rozhodnutia o predĺžení zaistenia pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV zo dňa 26.08.2015, ktoré už bolo potvrdené Krajským súdom Bratislava a rozsudkom pod číslom 4Sp/85//2015-47 zo dňa 25.09.2015. V uvedených podkladoch sa správny orgán úplne vysporiadal so všetkými skutočnosťami ako aj s rozsudkom Najvyššieho súdu pod číslom 1Sža/26/2015.

Odporca poukázal na skutočnosť ohľadne zastupovania a právnej pomoci, ktorú účastníkovi konania poskytuje Centrum právnej pomoci. V zmysle zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. účelom poskytovania právnej pomoci je zabezpečovať poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv

Účastník konania osobne na pojednávaní pred Krajským súdom Bratislava dňa 25.09.2015 sa vyjadril, že nemá problém s finančným zabezpečením. V priebehu výsluchu z 12.08.2015 o. i uviedol, že peniaze bude mať až potom, ako bude zo zaistenia prepustený. Peniaze má ušetrené (5000 - 6000 eur), má ich však u kamaráta v Rakúsku. (rozsudok Krajského súdu Bratislava pod číslom 4Sp/85/2015, strana 5 a 6). Preto má odporca za to, že účastník konania nespadá pod osoby oprávnené využívať právnu pomoc Centra právnej pomoci v zmysle predmetného zákona, pretože nie je osobou v materiálnej núdzi, čo sám aj svojimi vyhláseniami potvrdil, že netrpí finančnou núdzou.

Účastník konania bol predvolaný na súdne pojednávanie na Krajskom súde Bratislava dňa 25.09.2015, pričom sa osobne vyjadroval ku skutočnostiam ohľadne jeho zaistenia. Podľa názoru správneho orgánu, ako aj v zmysle rozsudku Krajského súdu Bratislava pod číslom 4Sp/85/2015-47 nevedel hodnoverne reagovať na všetky skutočnosti a kladené otázky krajského súdu ako aj zúčastneného odporcu (splnomocneného zástupcu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava), sám si protirečil, nevedel sa vyjadriť k jeho cestovnému dokladu, ani k zabezpečeniu ubytovania (jeho bývalá partnerka už nežije s mužom, ktorý mu mal zabezpečiť ubytovanie a pod.)

Všetky jeho vyjadrenia, ako aj iné skutočnosti z pojednávania obsahuje vyššie uvedený rozsudok. Aj na základe tohto pojednávania naďalej zastáva názor, že zaistenie účastníka konania je v zmysle zákona a oprávnené.

K námietkam navrhovateľa týkajúcim sa správnosti rozsudku prvostupňového súdu, odporca uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu. Odporca naďalej trvá na všetkých skutočnostiach, ktoré už uviedol vo vyjadrení na opravný prostriedok č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-119/2015-AV voči rozhodnutiu o predĺžení zaistenia z dňa 26.08.2015 č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV, evidované pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-123/2015-AV zo dňa 16.09.2015.

Vzhľadom k tomu, že právna zástupkyňa vo svojom opravnom prostriedku napáda správnosť rozsudku Krajského súdu Bratislava a neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa mal správny orgán osobitne vyjadriť, dáva do pozornosti Najvyššieho súdu vyjadrenie k opravnému prostriedku voči

rozhodnutiu o predĺžení zaistenia, v ktorom sa správny orgán už raz vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam.

K námietkam právnej zástupkyne, ktoré smerujú priamo na krajský súd odporca uviedol, že nie je oprávnený sa k nim vyjadrovať (nesprávne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci). Ide o tvrdenia, názory a vydaný rozsudok nezávislého súdu.

Avšak s vydaným rozsudkom sa plne stotožňuje, pričom aj na samotnom pojednávaní dňa 18.09.2015, ako aj neskôr 25.09.2015, bolo dokázané, že rozhodnutia správneho orgánu boli vydané zákonne a oprávnene a je potrebné naďalej zaistiť účastníka konania, zabezpečiť náhradný cestovný doklad a vykonať samotný účel zaistenia, teda vykonanie trestu vyhostenia.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

Odporca rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-114/2015-AV zo dňa 26.08.2015 (ďalej len „rozhodnutie“) odporca za použitia ust. § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil dobu zaistenia navrhovateľa v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) do 26.02.2016 z dôvodu nedostatočnej spolupráce navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad v lehote nevydal náhradný cestovný doklad (ďalej len „NCD“).

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. novembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, resp. zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespodupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú

osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Meritom posudzovaného sporu je posúdenie zákonnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa, ktorý namietal, že jeho zaistenie je nezákonné. Úkony, ktoré realizujú pracovníci ÚPZC Medved'ov a odporca, podľa námietky navrhovateľa nie sú efektívne, doposiaľ nedosiahli odpoveď ani na otázku, či sa podarí vôbec vybaviť náhradný cestovný doklad pre cudzinca. Cudziniec je v súčasnosti zaistený po dobu viac ako 14 mesiacov. Zaistenie je časovo obmedzené, po jeho uplynutí bude musieť byť navrhovateľ prepustený.

Navrhovateľ uviedol, že má na území Slovenskej republiky syna, voči ktorému prebieha konanie o určení otcovstva súhlasným vyhlásením pred súdom k maloletému B. D., nar. XX.XX.XXXX na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 210C/385/2015. Touto námietkou preukazoval existenciu rodinného života navrhovateľa a jeho partnerky a syna.

Navrhovateľ má za to, že je z dôvodu nemožnosti získania náhradného cestovného dokladu nevyhostiteľný. Navrhovateľ ďalej namietal, nesprávne vyhodnotenie námietky týkajúcej sa jeho vyhostiteľnosti, keď nesúhlasil s názorom krajského súdu, že pokiaľ existuje právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, tak ako je to aj v tomto prípade, trvá aj účel zaistenia.

Uvedené námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta 1T 27/09 z 22.04.2009 odsúdený za spáchanie zločinu prevádzachstva k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 10 mesiacov a k trestu vyhostenia na dobu 10 rokov. Z výkonu trestu odňatia slobody bol podmienene prepustený 26.08.2014. V priebehu svojho výsluchu pred odporcom (26.08.2014) mu bolo oznámené začatie konania vo veci zaistenia, o. i. uviedol, že o azyl požiadal len na Slovensku a to v roku 2005. Právoplatným rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-49-014/2014-AV z 26.08.2014 (toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 12Sp/74/2014-26 z 30.09.2014, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sža/43/2014 z 18.11.2014) bol navrhovateľ zaistený v ÚPZC z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na dobu do 26.02.2015. Odporca následne svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-060/2015-AV z 26.02.2015 predĺžil dobu zaistenia do 26.08.2015. O podanom odvolaní voči nemu rozhodol krajský súd rozsudkom z 01.04.2015, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1Sža/26/2015 z 26.05.2015 zmenený, napadnuté rozhodnutie odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-060/2015-AV z 26.02.2015 bolo zrušené, vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie, nebolo nariadené prepustenie navrhovateľa zo zaistenia. Odporca svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-081/2015-AV z 23.04.2015 právoplatne rozhodol o tom, že účel zaistenia navrhovateľa trvá - v odôvodnení tohto rozhodnutia sa o. i. uvádza, že miestna polícia v Indii potvrdila, že „... údaje osoby: P. P., bytom N. sú správne“. Odporca svojim rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-104/2015-AV zo 14.08.2015 predĺžil dobu zaistenia navrhovateľa do 26.08.2015. (Ako to je známe súdu o odvolaní voči tomuto rozhodnutiu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9Sp/84/2015 z 18.09.2015 tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.)

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie (v závislosti na povahe, dĺžku, dôsledky a spôsob zaistenia), dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citelný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, zaručeného čl. 8 Charty (a vo všeobecnej rovine aj článok 7 ods. 1 Charty), ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v článku. 15 ods. 6 návratovej smernice) striktne obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkon trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

Pokiaľ teda došlo k zaisteniu navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a predĺžení doby zaistenia a doba zaistenia nepresiahla zákonom maximálne povolenú dobu 18 mesiacov, odvolací súd sa musel stotožniť s právnym názorom krajského súdu, ktorý s poukazom ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov správne ustálil, že policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov. Z ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov však nevyplýva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo viackrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce vtom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov.

Možno teda všetky zhora vyslovené závery zhrnúť tak, že jednotlivé doby, po ktorej bol navrhovateľ (hoc aj opakovane) zaistený pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmie prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v 88 ods. 4 toho istého zákona.

Po vyhodnotení uvedenej námietky, ktorú odvolací súd považoval za nedôvodnú, pristúpil k vyhodnoteniu námietky ohľadne údajného zániku účelu jeho zaistenia z dôvodu, že je nevyhostiteľný, nakoľko podľa navrhovateľa sa ani počas predchádzajúcej doby- zaistenia nepodarilo odporcovi zabezpečiť náhradný cestovný doklad navrhovateľovi.

Podľa odvolacieho súdu ani táto námietka navrhovateľa neobstoí, pretože pokiaľ sa skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia o zaistení cudzinca nezmenili (k zaisteniu navrhovateľa došlo za účelom výkonu trestu vyhostenia), postačí, pri rozhodovaní o predĺžení doby zaistenia na toto odôvodnenie odkázať a uviesť dôvody, pre ktoré došlo k predĺženiu doby zaistenia, pričom tieto musia byť splnené.

V danom prípade dôvodom predĺženia doby zaistenia bola skutočnosť, že v stanovenej dobe zaistenia sa odporcovi napriek vykonaným úkonom nepodarilo zabezpečiť jeho cestovný doklad. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 05.09.2014 pracovníci zariadenia vykonali návštevu na Zastupiteľskom úrade Indie v Bratislave za účelom odovzdania žiadosti o vystavenie náhradného dokladu pre navrhovateľa. Navrhovateľ však odmietol vyplniť osobný dotazník. Dňa 16.10.2014 bola vykonaná návšteva na Zastupiteľskom úrade Indie za účelom osobného pohovoru navrhovateľa s pracovníkmi zastupiteľského úradu. Taktiež bola odovzdaná opätovne žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu a aj osobného dotazníka, ktorý však bol vyplnený nedostačujúco. Dňa 24.02.2014 bola vykonaná návšteva na Zastupiteľskom úrade Indie za účelom odovzdania doplnených osobných dotazníkov, avšak v každom dotazníku navrhovateľ uvádzal úplne odlišné informácie ohľadne svojej totožnosti. Následne konzul Zastupiteľského úradu Indie v Bratislave informoval pracovníkov Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, že uvedené informácie budú preverené príslušnými policajnými orgánmi Indickej republiky a následne bude informovať o zistených skutočnostiach. Ďalej taktiež uviedol, že ak budú zo strany príslušných policajných autorít v Indii zaslané informácie, ktoré potvrdia totožnosť účastníka konania, náhradný cestovný doklad bude vystavený. Pracovníci útvaru opätovne dňa 28.04.2015 vykonali návštevu Zastupiteľského úradu Indie za účelom zistenia nových skutočností týkajúcich sa vystavenia náhradného cestovného dokladu. Návšteva bola pracovníkmi zopakovaná aj dňa 11.08.2015.

Dňa 25.02.2015 bol správnym orgánom vyzvaný účastník konania, aby sa v zápisnici o podaní vyjadrenia podľa § 22 ods. 1) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov pod č. p.: PPZ-HCP-BA9-17-053/2015-AV vyjadriť sa k novým a zisteným skutočnostiam za prítomnosti tlmočníka nezapísaného v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky z jazyka punjabi do jazyka slovenského a opačne. Účastník konania v zápisnici o podanom vyjadrení uviedol, že rozumie pribratému tlmočníkovi a súhlasí, aby konanie na správnom orgáne prebiehalo v jazyku punjabi, nemá žiadne zdravotné problémy a nežiada o prítomnosť právneho zástupcu. Účastník konania ďalej v zápisnici čestne prehlásil, že jeho totožnosť je P. P., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník Indie, účastník konania si je vedomý uloženia trestu vyhostenia a ihneď ako mu bude vystavený náhradný cestovný doklad - sa chce vrátiť do domovskej krajiny a preto chce maximálne spolupracovať. Taktiež má prísľub konzula zo Zastupiteľského úradu Indie, že vykoná všetko preto, aby náhradný cestovný doklad bol vystavený. Záverom uviedol, že by bol najradšej, aby mu bol vystavený náhradný cestovný doklad, aby sa mohol vrátiť do Indie, v opačnom prípade by chcel zostať na území Slovenskej republiky, pretože tu má priateľku a syna. Približne pred mesiacom podal žiadosť o určenie otcovstva. O skutočnosti, že s účastníkom konania bude spisovaná zápisnica o podaní vyjadrenia dňa 25.02.2015 bol vopred informovaný aj zákonný zástupca účastníka

konania, ktorý sa vyjadril, že netrvá na osobnom zúčastnení sa.

Z dôvodu, že zastupiteľský úrad v lehote predĺženého zaistenia nevydal náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, odporca aplikoval zákonom povolenú možnosť predĺženia doby zaistenia.

Námietka navrhovateľa, že pre nevyhostiteľnosť spočívajúcu v tom, že ani počas predchádzajúcej doby zaistenia sa nepodarilo vybaviť náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, preto zanikol účel zaistenia, podľa odvolacieho súdu neobstojí.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 88 ods. 4 umožňuje policajnému útvaru okrem iného aj z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad cudzincovi predĺžiť dobu zaistenia maximálne o 12 mesiacov.

Nie je sporné, že zastupiteľský úrad nevydal navrhovateľovi napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon trestu vyhostenia náhradný cestovný doklad.

Preto pokiaľ odporca rozhodol o predĺžení doby zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, pričom táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, odporca aj s poukazom na okolnosti daného prípadu, ktoré spočívali v uprednostnení záujmu spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu, a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodnil, rozhodol v súlade so zákonom.

Najvyšší súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k správnej závere, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a dospel k správnej závere, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia navrhovateľa.

Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 OSP. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.